

nødvendigt, at Kreditforeningen har et tilstrækkeligt solidt Fundament, for at den kan nyde den Tillid, som er nødvendig, for at dens Obligationer kunne opnaa den Kurs, som er ønskelig, men paa den anden Side skulde det heller ikke være saaledes, at Indbetalingen til Reservefonden er saa høj, at den kan virke trykkende paa Laantagerne. Som Forslaget foreligger her, synes jeg, det er fornuftigt, og jeg vil derfor tillade mig paa egne og Meningsfællers Vegne at anbefale det, som det foreligger for dette høje Ting.

Dalsgaard: Efter de Udtalelser, der nu allerede ere faldne fra de to ærede foregaaende Talere, kan jeg indskrænke mig til paa det bedste at anbefale det foreliggende Lovforslag. Jeg tror, det vil have ikke ringe Betydning for den paagældende Kreditforening at faa denne Lempelse. At den kan tilstaa uden nogen som helst Betænkkelighed, nærer jeg ikke Spor af Tvivl om. Der er tilmed det gode ved Sagen, at Gennemførelsen af denne Foranstaltning sikkert vil blive hilst med Tilfredshed ikke blot af Kreditforeningens Debitorer, men ogsaa af dens Kreditorer.

Stilling: Som Medlem af denne Kreditforenings Repræsentantskab vil jeg bringe den højtærede Minister en Tak, fordi han har imødekommet et Ønske, der længe har været fremme hos Repræsentantskabet. Den ærede Indleder (Johnsen) udtalte, at det var med Mistro, at denne Kreditforening blev mødt i den danske Rigsdag, og jeg maa tilstaa, at det var efter ikke ringe Kamp, at den blev ført igennem. Heldigvis har den tilstedeværende Mistro i de forløbne Aar ikke vist sig at have nogen virkelig Betydning. Tværtimod, vi have nu en Reservefond paa ca. $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. foruden den Garantium, der er stillet af københavnske Banker. Men det har været en Skavank for Foreningen, at Interessenterne skulde af med denne store Ydelse uden at faa en tilsvarende Afskrivning paa deres Hovedstol. Jeg tror derfor, at naar dette Forslag bliver vedtaget, vil Kreditforeningen gaa en rask og god Fremgang i Møde, naar den som hidtil administreres saaledes, at der ikke er noget som helst at risikere. Jeg bringer derfor en Tak for Forslaget, der vil blive hilst med Glæde i de industrielle Kredse, hvor denne Forening særlig virker.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Forespørgsel af 1ste Medlem for 1ste Kreds til Udenrigsministeren angaaende Ministerens Meddelelse til Rigsdagen om Konventionen af 11. Januar 1907.

Forespørgeren (Matzen): Jeg har fra først af været noget i Tvivl om, hvorledes jeg skulde formulere denne Forespørgsel, fordi den Meddelelse, som den handler om, er jo til en vis Grad formløst affattet. Der er ingen Underskrift, ingen Dato paa. Overskriften lyder: „Meddelelse til Rigsdagen fra Udenrigsministeren“. Men neden under staar, at Ministeriet har besluttet gennem Udenrigsministeren at gøre Rigsdagen en Meddelelse, og jeg har derfor formuleret min Forespørgsel saaledes, at jeg retter den til Ministeriet gennem Udenrigsministeren.

Det første Spørgsmaal lyder da:

„Erkender Ministeriet, at den i Anførselstegn satte sidste Sætning i Ministeriets Meddelelse til Rigsdagen angaaende Konventionen 11. Januar 1907, hvilken Sætning lyder saaledes:

„at den Kgl. Regering udtrykkelig havde udtalt, at Tyskland ved Traktaten af 11te Oktober var bleven sat i Stand til at handle i fuld Besiddelse af sin Magt og sin *legale* Ret, hvorved det netop anerkendes, at vi ikke kunne paastaa, at Art. V endnu hjemler os nogen Ret.“

er fremstillet som gengivende Indholdet af en Udtalelse fra den danske Udenrigsminister til den tyske Chargé d' Affaires? Der staar jo nemlig i Slutningen af Meddelelsen, at „som det endvidere fremgaar af en Depeche fra den danske Udenrigsminister til Gesandten i Berlin af 14. Februar 1879, blev det ligeledes af førstnævnte“ — det vil altsaa sige Udenrigsministeren — „mundtlig meddelt den tyske Chargé d' Affaires den 13. Februar 1879 i Besvarelse af en Forespørgsel, denne ifølge Ordre havde stillet.“ Saa kommer den Sætning i Anførselstegn: „at den Kgl. Regering udtrykkelig havde udtalt, at Tyskland ved Traktaten, af 11. Oktober var bleven sat i Stand til at handle i fuld Besiddelse af sin Magt og sin *legale* Ret, hvorved det netop aner-